

ארבעת הנערים ניצבו בקצה גגו של הבניין, זועמים ונחושי-החלטה. הסחבות שכיסו את זרועותיהם החתוכות היו אדור מות מדם. בטניהם היו מלאות מסמרים ושיברי זכוכית.

השוטרים, שניצבו בשרשרת למטה, היו חסרי-אונים. הם חששו להסתער בכוח, ניסו לשכנע את הנערים בטוב.

המחזה התרחש בשבוע שעבר במוסד החינוכי לנערים עבריינים גילעם, שלייד כפראתא. ארבעת הצעירים, שהחליטו למרוד נגד המתרחש במוסד על-ידי בליעת זכוכיות ושיסוע זרועותיהם, שוכנעו לבסוף לרדת מהגג — לאחר שהשוטרים הבטיחו להם שלא ייעצרו. ברגע שירדו, נעצרו. מדווחת כתבת "העולם הזה" יונית מזור, שהצליחה לחדור למוסד.

החומה המקיפה את האגף הסגור של המוסד, נראית גבוהה מאוד. באמצעיתה קבוע שער ברזל גדול. במרכזו — צוהר. הארנק שעל כתפי מכביד מתמיד. המצ'ר למה מונחת בתוכו. מבט אחרון, לוודא שאין מדריך בשטח, ואני ניגשת לשער. דרך הצוהר נראים שני נערים שחרהרים. אני רומזת להם, והם קרבים.

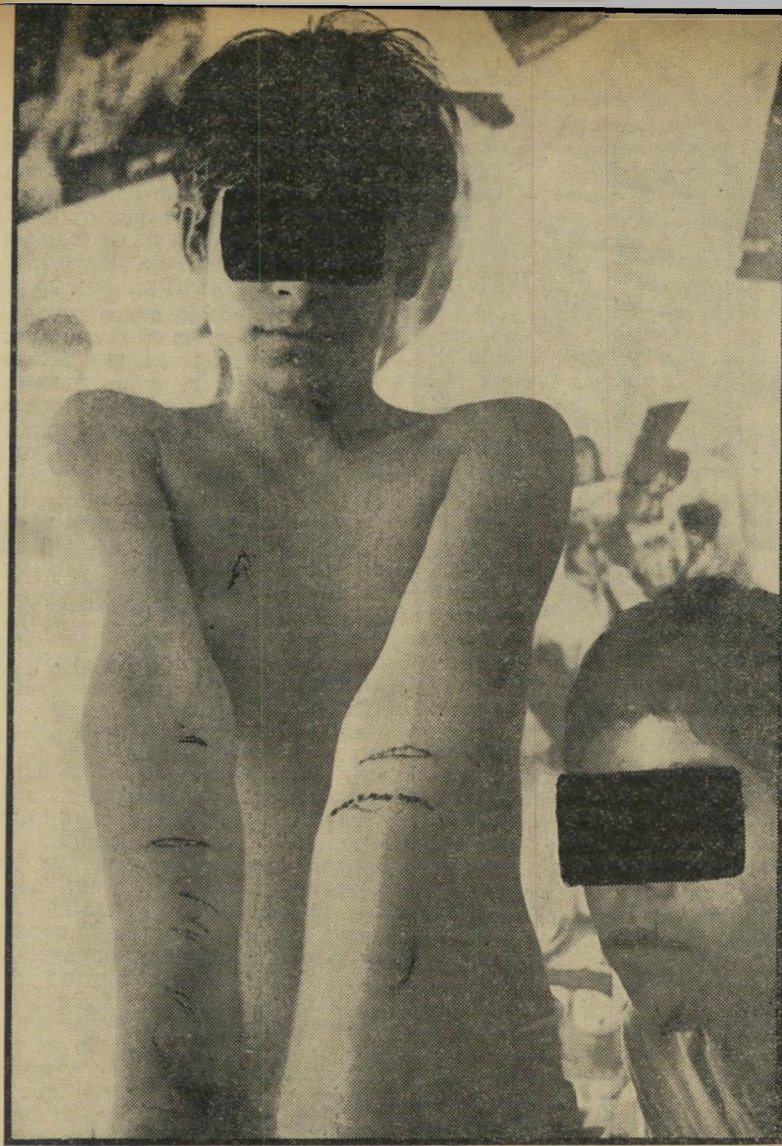
באת לבקר מישהו? הם שואלים. אני עיתונאית.

בעיניו של הגדול עולה מבט של הבנה. לפתע מתקרב השומר. אני לוחשת בי חיפזון: "איך קוראים לך? מאיפה אתה?" "שמעון יעקובי", הוא אומר. "אני מעכו. ואת הדודה שלי מטירה."

בסדר.

השומר פותח את השער. אני מציגה את עצמי כדודתו של שמעון. השומר, מהסס. צריך לשאול את המדריך. המדריך, נמוך-קומה ורחב-כתפיים, מהסס. מסכים לבסוף. אנחנו יושבים על הדשא הירוק והמטור פח המשתרע מהחומה ועד לשבילים שלפני מיני המגורים. סביבנו — חמישה נערים.

תדעי לך שהשומרים אונסים את הילדים הקטנים, והמדריכים מרביצים, פותח יתור שען. נכון, סאנחנו גונבים מהם כסף. אבל הם לא שואלים הרבה שאלות. לא בודד-קים מי גנב. ישר יורדים על אחד והורר-גים אותו ממכות. הגנה, יש פה מדריך אחד בשם ויטוריו שגנבו לו כסף. אז הוא בא וירד על פרץ, שהוא מהפראיירים. חלש כזה ולא יודע לדבר. הלכנו למנהל. ביקשנו בירור. הוא הבטיח בירור, אבל עד היום לא היה. ופעם אחרת כשמדריך הרביץ, המנהל אמר: "זה קורה". נזהרים מעיתונאים. מה קרה עם

שני נערים שפוטמו בחדרם ב"גילעם" כשזרועותיהם החתוכות בליעת זכוכית וחיזון ידיים

ה פצצה התפוצצה החוצה בסוף הי שבוע שעבר, בכותרת שמנה, על פני ארבעה טורים. בידיעות אחרונות: "איש העסקים לחוביץ נמלט מאשתו ל- חו"ל — למרות צו עיכוב."

אלא שתוך זמן קצר, התברר שלא-כליכר. "איש העסקים לחוביץ לא נמלט מן הארץ." קבע סיפור נוסף באותו עיתון למחרת היום.

היה זה אופייני לכל הפרשה המרתקת של הלחוביצים. המסעירה לאחרונה את החברה הגבוהה התלאבית — פרשה המורכבת כולה משורת התפוצצויות ש-אריטרו עומדות להתפוצץ — ובסוף מאכזבות את הצופים המרוחקים.

פגישה עם הרמטכ"ל

אורך 15 שנות נישואיהם. הצליחו יונה ונחמיה לחוביץ לבצע משימה בלתי-אפשרית: למרות שהיו מהדמויות המרכזיות של אצולת הממון בישראל, הצליחו איכשהו שלא להיות מעורבים בשום שערוריה רצינית, או אפילו לא רצינית ושמותיהם כמעט שלא נודעו לקוראי העיתונים. המתעניינים בנושאים אלה, ביום השישי שעבר, באה אל קיצה האלמוניות הברוכה.

שרשרת האירועים הדרמטית התפתחה בסדר הבא: בצהרי יום השישי לפני שבועיים, התייצבו בני הזוג לחוביץ בר-לישכת הרמטכ"ל, מסרו לידי דדו צ'ק של 13 אלף ל"י — מתנתם לצה"ל לרגל הגיגת הבר-מצווה של בנם יחידם, גל. באותן שעות ממש התנהלה, במקום אחר, פעילות משפחתית מסוג שונה לגמ-רי. אולם עליה לא ידע נחמיה לחוביץ מאומה. הוא עתיד היה לגלות זאת רק מאוחר יותר — כעבור שלושה ימים.

למחרת הענקת התרומה לידיו של הרמטכ"ל, התקיימה בשבת בבוקר, בבית-הכנסת התלאבית תפארת צבי, הגיגת הבר-מצווה של גל. בית-הכנסת התמלא עד אפס-מקום בהמוני חברים וקרובים. יונה וזהר בשימלה לבנה וכובע ענק מבד אורגנה. אחת ממשפחות הצמרת של ישראל חגגה בפאר ועושר את שימחתה, ליד שולחנות עמוסים שפע של מעדנים.

צעדים מפתיעים

יש מהנוכחים בשימחה לא ידע כי 24 שעות קודם לכן — בדיוק כאשר בני הזוג שהו בלישכת הרמטכ"ל — הגיש עורר-דינה של יונה, אדם פרוטס-תביעת-מזונות לבית-המשפט על הסכום המדהים של 5.000 ל"י לחודש. בצירוף בקשה לעכב את יציאתו של נחמיה מה-ארץ.

ציה-יעיכוב ניתן — אך למרות זאת עזב נחמיה, ביום השני שעבר בבוקר, את הארץ. כפי שהסביר השבוע בשביחה טלפונית מארצות-הברית, לא ידע כלל אודות הצו, לא נמלט כלל, לא מאשתו ולא מאף אחד אחר. בסך-הכל הוא יצא לנסיעת עסקים, לחידוש חווי אספקת-בשר לישראל. הנסיעה תוכננה זמן רב מראש, ועוכבה במיוחד עד לאחר הבר-מצווה. מה היתה הסיבה לתביעת המזונות העי-נקית — שהפתיעה את כל מכרי הזוג?

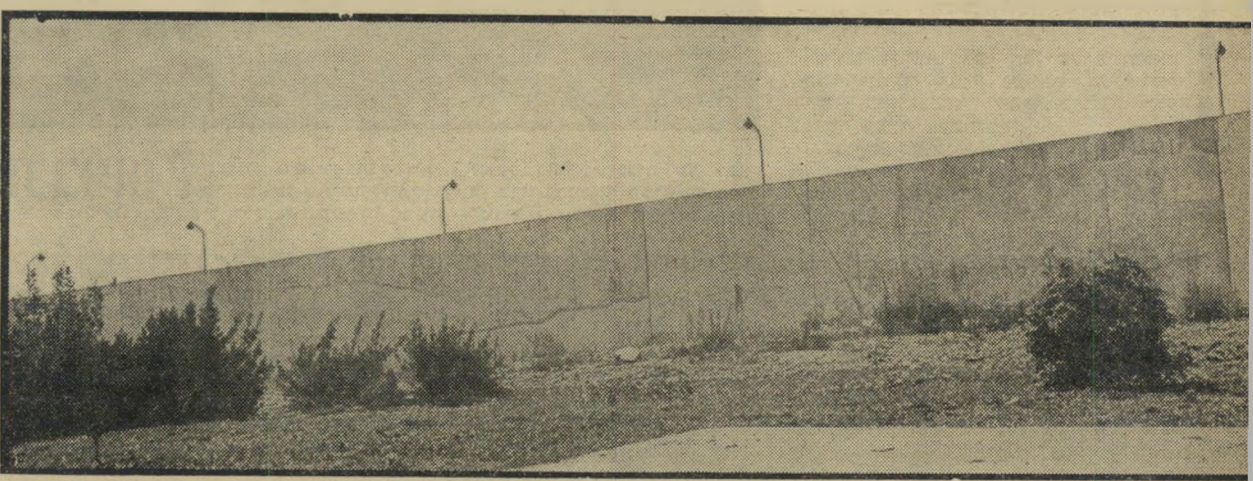
היתה זו תגובתה של יונה לצעד מפתיע לא פחות, שנקט בעלה שבועות מספר לפני כן: באמצעות עורר-דינו, אמנון גולדנברג, הגיש נחמיה לחוביץ לרבנות בקשת גירושין מאשתו. בני הזוג הסכימו לשמור על העניין בשקט — לפחות עד אחרי הבר-מצווה.

המדהים בפרשה היה כמובן לא עצם פרשת הגירושין, אלא הסכום הפנטסטי שתבעה יונה. ההסבר לכך נעוץ אולי בעובדה שהזוג היה יוצא-דופן.

נחמיה לחוביץ — אז רק בתחילת דרכו בעולם העסקים, כשהוא עובד עדיין כקצב בעסקי-הבשר של אביו — הכיר את יונה לפני 17 שנה. היא היתה אז תלמידה

להשתיק אותם, הם נותנים להם סיגירות. וגם תכתבי שכל מה שהראו בטלוויזיה על נגריה ומסגריה וכל מיני דברים כאלה, זה שקר גדול. רק גננות אנחנו עובדים פה, ולפעמים בניין. יש אמנם חדרים ל-נגרות, אבל אף פעם לא עושים שם כלום. וגם לא לומדים כלום, אפילו ישיב בית-ספר, וצריך ללמוד כל יום בין אחת לחמש. אבל יש יותר הפסקות משיעורים. תאמיני לי, אני נתפסתי על סמים, אבל הוספקתי לגמור חמישית תיכון. אני רוצה ללמוד, אבל זה לא בית-ספר זה. שבתית רעב. מה שהיה עם האר-בעה שבוע שעבר, חוור שמעון לשאלתי

קר אותי. מעכו, אני אומרת. ומאיפה את? מטירה. טוב, הוא אומר. אני אגיד לך למה אני שואל. בזמן האחרון נודע לנו שעיתונאים רוצים להיכנס לפה, ואנחנו נזהרים. עיתונאים? אני תמהה. מה יש לעיי-תונאים להפס פה? שמעון ויצחק לוקחים אותנו לחדרם. הי-חדרים מרוכזים בארבעה מיבנים מרובעים, שבמרכזם רחבה. בכל מיבנה משוכנת קבוצה. במוסד שלוש קבוצות: שניר — קבוצת המועדים לבריחה, או "הברחנים" בלשון בני המוסד. נשר — אלה שתת-נהגותם מוגדרת כבינונית, והסירי —

חומות האגף הסגור של המוסד "גילעם" — במחאה על המתרחש מאחורי החומות הסגורות

הקבוצה הטובה, הנהנית מתנאים הדומים לאלה השוררים באגף הפתוח. שיקר גדול. טוב שבאת. ממשיך שמעון, כשאנו פוסעים לעבר דרוו. בני-קשנו לדבר לא פעם עם עיתונאים, ולא נתנו לנו. עכשיו, הכי חשוב שתכתבי על זה ישיב פה שומרים ערביים מסביב לחור-מה, והשומרים האלה דופקים את הילדים הקטנים שלא יכולים להגייד כלום. בשביל

הארבעה שחתכו את עצמם? אני שואלת. יהושע לא מספיק לענות. המדריך שוב קורא לי. מאיפה שמעון? הוא שב וחור

משרד הסעד, האחראי למוסד, סירב להרשות בו ביקורי עיתונאים. לאחר ביי-קורה של התבטות, סירב דובר המשרד להגיב על שאלותיה. השם בדוי, להטוות ותווה של קטיין.

והמשיכו בשביתה. זה היה כבר אחרי יור-מייס. בינתיים אני אירגנתי פה את הבכ-ר'ה ועשינו הפגנה. התחלנו לצעוק ולד-פוק על השולחנות. לקחו אותי לצינוק, זה חדר קטן שיש בו רק מורון. שם הייתי משעה עשר בלילה עד למחרת באחת ב-צהריים. כל הזמן הייתי רק עם תחתונים.